

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.066 van 25 juni 2013
in de zaak A. 207.200/IX-7884**

In zake : Adigüzel OZHAN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 november 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Vijfde kamer van de Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, waarbij het verzoek van Adigüzel OZHAN, om toekenning van hulp van 31.449,27 euro ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 13 december 2012.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 juni 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Quadflieg, die loco advocaat Jürgen Millen verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een brief van 15 oktober 2011 dient de verzoeker een verzoek in bij de Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (hierna: de Commissie) “ten einde op deze wijze de vergoeding te bekomen die hem bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 19 oktober 2010 werd toegekend”.

3.2. Op 10 oktober 2012 vindt de terechtzitting van de Commissie plaats. Uit het zittingsblad blijkt dat de verzoeker is vertegenwoordigd door een advocaat die loco verzoekers advocaat optrad, alsook dat die gehoord werd in zijn opmerkingen.

3.3. Op 30 oktober 2012 verklaart de Vijfde kamer van de Commissie het verzoek ontvankelijk maar ongegrond en dit op grond van de volgende overwegingen:

“(…)

VI. Beoordeling door de Commissie

Het verzoekschrift aan de Commissie is regelmatig naar de vorm en het werd tijdig neergelegd. Aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan.

De wetgeving betreffende de hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden verleent aan de slachtoffers geen subjectief recht op ‘schadeloosstelling’, maar wel op het eventueel bekomen van een ‘hulp’, gesteund op het principe van de collectieve solidariteit. Uit de aard zelf van de hulp volgt dat de ‘volledige vergoeding’ van het door de slachtoffers geleden nadeel niet wordt gewaarborgd. Bij het beoordelen van een hulp dienen de voorschriften van de artikelen 31, 31bis, 32, 33 en 33bis van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen nageleefd te worden.

Per brief van het secretariaat van de Commissie d.d. 19 oktober 2011 werden aan mr. Jürgen Millen, de raadsman van verzoeker, nog volgende stukken en inlichtingen opgevraagd:

- een meer omstandige beschrijving van de op uw cliënt gepleegde feiten;
- een kopie van het deskundig verslag van Dr. Van Noten;
- de medische kosten worden begroot op € 13.765,12 (ziekenhuisfacturen); kon uw cliënt niet genieten van de maximumfactuur?
- een kopie van de familiale polis / polis rechtsbijstand van uw cliënt - mogelijk is hierin een clause ‘onvermogen van derden’ opgenomen op grond waarvan de verzekeraar tot tussenkomst gehouden is - of, bij ontstentenis hiervan, een door uw cliënt persoonlijk ondertekende verklaring waarin hij bevestigt dat hij ten tijde van de feiten niet over een dergelijke verzekering beschikte.

Omdat de raadsman van verzoeker naliet de ontbrekende informatie over te maken, werd uiteindelijk overgegaan tot de opstelling van het verslag conform artikel 12 van het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

In punt VI van het verslag werden de ontbrekende stukken en inlichtingen andermaal opgevraagd.

Als reactie op dit verslag maakte de raadsman enkel een door zijn cliënt ondertekende verklaring over in verband met het niet hebben van een familiale

verzekering, terwijl er op de drie overige vragen helemaal niet of in onvoldoende mate werd geantwoord...

Teneinde verzoeker toe te laten het dossier te vervolledigen, werd hij samen met zijn advocaat uitgenodigd ter zitting van de Commissie d.d. 10 oktober 2012.

Op die zitting liet mr. Jürgen Millen zich vervangen door mr. Pascal Quadflieg. Op de vraag van de Commissie om een nadere toelichting te verstrekken nopens de op verzoeker gepleegde feiten, moest mr. Quadflieg het antwoord schuldig blijven... Nochtans was het antwoord op die vraag van essentieel belang om het hulpverzoek adequaat te kunnen beoordelen.

In dit verband wenst de Commissie erop te wijzen dat in de verhouding overheid-burger ook de burger behoorlijk moet handelen. Waar de overheid zich door het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel moet laten leiden, is de burger in diens relatie tot het bestuur onderhevig aan het zorgvuldigheidsbeginsel. De afgelopen dertig jaar is er een steeds toenemende tendens in de rechtspraak van de Raad van State om een hogere zorgvuldigheid van de burger te verwachten in zijn handelen met de overheid. Dit wordt aangeduid met de term ‘beginsel van behoorlijk burgerschap’.

Het komt erop neer dat de burger in zijn relatie tot de overheid niet enkel rechten geniet, maar dat er tevens plichten op hem rusten (zoals de zorgvuldigheidsplicht).

Wat het onderhavig dossier betreft is de Commissie er stellig van overtuigd dat (de raadsman van) verzoeker door zijn passiviteit schromelijk is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

In die omstandigheden meent de Commissie dat het hulpverzoek moet worden afgewezen.

(...)”.

Dit is de beslissing van de Commissie waartegen de verzoeker een voorziening in cassatie instelt.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert aan: “Eerste middel: niet naleving van substantiële of op straf van nietigheid voorgeschreven vormen – motivering van de beslissing van de commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders”. Hij zet uiteen dat motiveren van een administratieve beslissing één van de belangrijkste substantiële vormen is en dat in dat kader artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen vereist dat de motivering van de beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen moet bevatten die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Dit betekent volgens de verzoeker onder meer dat de motivering draagkrachtig dient te zijn wat betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

In het enig middel bekritiseert hij vervolgens de overweging van de Commissie dat (de raadsman van) de verzoeker te kort was geschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht, doordat de Commissie van oordeel was dat er geen inlichtingen werden verstrekt omtrent de feiten waarvan de verzoeker het slachtoffer werd en dat die vraag van essentieel belang was om het verzoek te kunnen beoordelen. De verzoeker betwist dat deze reden afdoende is en meent dat niet kan worden gesteld dat hij niet zou tegemoet zijn gekomen aan het beginsel van behoorlijk burgerschap.

5. De verwerende partij wijst er in hoofdde op dat de Commissie een administratief rechtscollege is waarop de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. In bijkomende orde weerlegt zij de aangevoerde kritiek.

6. In de memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat, in zoverre de Raad van State oordeelt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn, hij dan alleszins van oordeel is dat de jurisdictionele motiveringsplicht door de Commissie is geschonden, zoals die naar zijn oordeel is vervat in verschillende andere bepalingen en beginselen te weten artikel 149 van de Grondwet, artikel 34ter, eerste lid, van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, artikel 32 van het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht en het algemeen

rechtsbeginsel van het recht op verdediging. Ten gronde dupliceert de verzoeker zijn standpunt dat de in de bestreden beslissing aangegeven redenen betrokken op het feit dat de (raadsman van) de verzoeker tekort is geschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht niet afdoende zijn om tot de ongegrondheid van zijn verzoek te beslissen. Hij voegt aan zijn betoog toe dat het de Commissie is die moet instaan voor het overbrengen van gedetineerden en dat de Commissie geen handeling heeft gesteld opdat de verzoeker zou worden overgebracht.

Beoordeling

7. De verzoeker voert in het enig middel de schending aan van de eis tot (afdoende) formele motivering vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De Commissie is evenwel een administratief rechtscollege zodat de voornoemde wet niet van toepassing is op haar jurisdictionele beslissingen.

De verzoeker beoogt in zijn memorie van wederantwoord een andere grondslag te geven aan zijn middel, doch de Raad van State, optredend als cassatierechter, is gebonden door de uiteenzetting van het middel zoals het in het inleidend verzoekschrift is vervat. Dit betekent dat hij de bepalingen en beginselen waarvan de schending in het verzoekschrift worden ingeroepen niet mag vervangen door andere bepalingen en beginselen die hij later passender acht. Evenmin mag hij de initieel in het verzoekschrift ingeroepen bepalingen en beginselen herkwalficeren naar andere bepalingen of beginselen indien deze – zoals te dezen - niet dezelfde inhoud en draagwijdte hebben als de initieel in het verzoekschrift aangevoerde norm.

Het enig middel is niet ontvankelijk.

8. Aangezien het beroep geen enkel ontvankelijk cassatiemiddel bevat, is het zelf niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 juni 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
Geert Debersaques,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Daniël Moons